

[Inger Stilling Pedersen]

jeg tror nemlig, at vi, uanset hvilket parti vi kommer fra, egentlig er meget interesseret i, at erhvervslivet får så gode forhold som muligt, at vi får skabt så gode arbejdspladser som muligt og så godt et arbejdsmiljø som overhovedet muligt. Det må være i vores fælles interesse; så kan vi være lidt uenige om, hvorvidt man skal give tilskud eller ikke eller gøre det på anden måde. Men vi vil i hvert fald prioritere det meget højt, og jeg vil gerne understrege det ved at sige, at kristeligt folkeparti betragter erhvervslivet som samfundets økonomiske grundvold, det, der gør, at vi overhovedet har mulighed for at give penge til noget som helst, og gør, at vi får nogle penge i kassen. Det må være i vores fælles interesse.

Dohrmann (FP):

Det er glædeligt, at vore industrivirksomheder inden for de sidste år har haft en positiv udvikling, således at de både har formået at slæbe nogle flere valutakroner hjem til den altid slunkne kasse og samtidig har sat gang i beskæftigelsen inden for dette område.

Jeg synes, det er helt i orden, at folketinget tager en debat om industriens vilkår. Der er blot én ting, vi skal gøre os fuldstændig klart herinde – og det siger jeg, fordi flere af regeringspartiernes ordførere ligesom har stået og taget æren for, at industrien har været inde i en god udvikling – og det er, at når det er gået godt for industrien, er det så absolut ikke noget, man skal takke hverken regering eller folketing for. Æren for, at det er gået godt, har alene vore industrivirksomheder – ledelse såvel som medarbejdere. Folketinget har jo i lighed med tidligere år ikke skabt andet end problemer for industrien. Man har væltet den ene byrde efter den anden over på den.

Vi husker alle sammen de kraftige forholdelser af sygedagpengene, arbejdsløshedsbidraget, som også blev forøget væsentligt, forhøjelsen af selskabsskatterne med 25 pct., hvor man efter regeringens forslag forhøjer selskabsskatterne så meget som vel aldrig nogen sinde tidligere. Det betyder direkte kapital ud af de enkelte virksomheder, kapital, som ellers ville være blevet anvendt til investeringer, nye virksomheder, flere ar-

bejdspladser og dermed igen have betydet flere valutakroner i kassen.

Vi husker også fra sidste år det indgreb, som et enigt folketing med undtagelse af fremskridtspartiet og en enkelt venstremænd, der undlod at stemme, foretog over for skibsværfterne, et indgreb, som er ensbetydende med, at der måske nu kommer mellem 20.000 og 30.000 ekstra arbejdsløse inden for et område, hvor vi ellers trods hård konkurrence har klaret os godt. Jeg håber, at det flertal kan findes, hr. Risgaard Knudsen efterlyser, og som jeg kan forstå at CD er sympatisk indstillet over for. Om det er andet end ord, vil selvfølgelig vise sig, men der burde i hvert fald kunne findes et flertal her i folketinget på tværs af alle partiskel for at få det tåbelige og skadelige indgreb ændret og dermed igen medvirke til at gøre det nogenlunde rimeligt for vore værfter.

Men som sagt har folketinget og regeringen faktisk ikke gjort andet end at vælte nye omkostninger, nye byrder over på vore virksomheder, og derfor er det helt forkert, hvis nogen heroppe står og slår sig selv og deres respektive partier på skulderen og mener, at de skal have æren for noget som helst. Det skal de ikke. Det, industrien var allerbedst tjent med, var, at folketinget skabte nogle rimelige vilkår, nogle lavere omkostninger, sådan at den kunne få lov til at udvikle sig i frihed, således at de, for hvem det er lykkedes at tjene penge, fik lov til at beholde deres beløb for så senere selvfølgelig at investere dem i deres virksomheder.

Det, regeringen kan give et positivt bidrag til, er at få fjernet mange af de handelshindringer, der findes rundt om, også i EF, for dem findes der trods alt mange af. Efter at industrien har fået nogle bedre vilkår at trives under, skal vi have fjernet nogle af de fuldstændig konkurrenceforvridende tilskud, der findes.

Hermed er samtidig taget afstand fra de 100 mill. kr., ministeren omtaler i sin redegørelse. Jeg mener, at det strider 100 pct. mod den politik, regeringen ellers har erklæret at ville føre. Først forhøjer man selskabsskatterne, lægger nye byrder over på virksomhederne og pålægger dem en masse andre byrder, og så kommer industriministeren – og udenrigsministeren har også forsøgt at tage æren for det – springende med 100 mill. kr. Dermed optræder man igen som den glade jule-